

РЕШЕНИЕ

№ 176

гр. София, 21.02.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД - СОФИЯ, 14-ТИ ГРАЖДАНСКИ, в публично заседание на тринадесети февруари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Ася Събева

Членове: Кристина Филипова
Даниела Христова

при участието на секретаря Красимира Г. Г.
като разгледа докладваното от Ася Събева Въззивно гражданско дело № 20231000502202 по описа за 2023 година

Производството е по реда на чл.258 и сл. от ГПК.

С решение № 260644/22.04.2023г. постановено по гр.д.№ 10073/2020г. по описа на СГС, ГО, 23 състав, са уважени изцяло субективно съединени иски с правно основание чл.108 ЗС и чл.537 ГПК, предявени от Л. Е. К. срещу Е. П. П. и В. Г. П., като е признато за установено в отношенията между Л. Е. К. и Е. П. П. и В. Г. П., че Л. Е. К. е собственик на ½ ид.част от АПАРТАМЕНТ в гр.София, представляващ САМОСТОЯТЕЛЕН ОБЕКТ В СГРАДА с идентификатор 68134.1002.9.6.40 (ЕКАТТЕ - шестдесет и осем хиляди сто тридесет и четири. Кадастрален район - хиляда и две, Поземлен имот- девет, Сграда - шест, Обект - четиридесет), по кадастралната карта и кадастралните регистри, одобрени със Заповед РД -108/13.12.2016г. на Изпълнителния директор на АГКК, последно изменение със заповед: няма издадена заповед за изменение на КККР, с адрес на имота: гр.София, район „Триадица”, бул. „***” блок № 62 (шестдесет и втори), вход „В ”, етаж 2, (втори), апартамент № 40 (четиридесет), който самостоятелен обект се намира на 2 (втори) етаж в сграда с идентификатор 68134.1002,9.6, брой надземни етажи 6 (шест), брой подземни етажи 1 (един), предназначение: Жилищна сграда - многофамилна, разположена в поземлен имот с идентификатор 68134.1002.9, е предназначение на самостоятелния обект: Жилище, апартамент, брой нива на обекта: 1 (едно), е посочена в документа площ от: 68.58 кв. м. (шестдесет и осем цяло и петдесет и осем стотни кв.м.), състоящ се от една стая, дневна,

кухия и други сервизни помещения. Стар идентификатор: няма, при съседни самостоятелни обекти в сградата: на същия етаж : 68134,1002.9.6.41 68134.1002.9.6.24, под обекта: 68134.1002.9.6.37, над обекта: 68134.1002.9.6.43 и при съседни съгласно документ за собственост, стълбище, ул. П. Каравелов, двор, С. и Е. С., П. И. Т., заедно е прилежащите му мазе при съседни: коридор, ул. ***, В. П., М. Я. и заедно е припадащите се към апартамента 1,823% идеални части от общите части на сградата и толкова идеални части от правото на строеж върху мястото, в което е построена сградата, представляващ поземлен имот е идентификатор 68134.1002.9. и е осъдил Е. П. П. и В. Г. П. да предадат на Л. Е. К., владението на описания по-горе имот.

Със същото решение е отменен на основание чл.537 ГПК, нотариален акт № 90, том. I, рег. № 3687, дело № 78/2020 г. на нотариус М. Ш. с рег. № *** и район на действие СРС, в частта, с която Е. П. П. и В. Г. П., са признати за собственици въз основа на давностно владение на 1/2 ид. части от горепосочения АПАРТАМЕНТ.

Присъдени са разноски на основание чл. 78, ал.1 ГПК Е. П. П., и В. Г. П., са осъдени да заплатят на Л. Е. К., сумите от 565,01 лв. деловодни разноски и 3 920 лв. адвокатско възнаграждение.

В срока по чл.259 ГПК срещу решението е депозирана въззивна жалба от ответниците по делото.

Жалбоподателите-ответници Е. П. П. и В. Г. П. оспорват решението изцяло и молят съда да го отмени и отхвърли предявените искове. Посочват, че СГС основава доказателствените си изводи за активна процесуална и материално-правна легитимация на ищеца на представени копия от удостоверения за наследници и саморъчно завещание, незаверени по реда на чл.183 ГПК. В определението на съда от 07.05.2021г., което съдържа и проект за доклад, изрично е указано на страната- ищец да представи оригинала на саморъчното завещание. Това задължение не е изпълнено, но императивната норма на чл.183, ал.1, изр, последно ГПК не е приложена и документът не е изключен от доказателствения материал. Вместо това, СГС е отделил специално място в решението си на саморъчното завещание. Обсъжданият процесуален пропуск на съда и обусловената от него негодност на представените от ищеца писмени доказателства, е непреодолимо препятствие да бъдат ценени те като източник на данни за наследствени права на ищеца. Затова счита, че пропускът на съда да констатира този недостатък е съществено нарушение на съдопроизводствените правила и опорочава непоправимо обжалваното решение. В решението се отчита фактът, че наследодателката на ищеца и негова майка от една страна, и ответникът П. от друга, са съсобственици по силата на наследствено правоприемство върху обекта на спора. Приема се, че това налага доказване на факта на демонстрирана пред съсобственика промяна в начина на осъществяване на фактическата власт върху общия имот и прехода от владение на собствената идеална част, във владение и на частта на другия наследник. СГС не отрича наличието на осъществявана фактическа власт върху целия имот от страна на ответниците след смъртта на С. Н. - негов и на майката на ищеца общ наследодател. Въпреки това формира извод, че Е. П. не е демонстрирал пред съсобственика

си и неговата наследодателка промяна в намерението си да свои само собствената си идеална част, в такова да свои целия имот. СГС намира, че ремонтните дейности извършени от тях не са от категорията действия, които манифестират намерение за своеене. Подчертава, че не са били и доведени до знанието на другия съсобственик. Не коментира събраните доказателства, че П. /ведно със съпругата си/, е ползвал имота като собственик от смъртта на С. Н., поддържал го е още докато е била жива майката на ищеца, отдавал го е под наем, използвал го е за адвокатска кантора чрез осигурен достъп на неограничен кръг трети лица. Фактът на явното ползване е бил известен на всички обитатели на жилищната сграда. При пълно бездействие в продължение на повече от десет години от страна на ищеца и неговата наследодателка, не е логично да се очаква изрично отблъскване на владението на съсобственика ищец от страна на ответниците. От съсобственика, завладял идеалната част на сънаследника си, не може да се очаква изрично, публично, формализирано по някакъв начин, обявяване пред втория на настъпила промяна в намерението, при което се осъществява фактическата му власт върху чуждата идеална част и за възникване на анимус за своеене върху нея. Достатъчни са копклюдентни действия, каквито нескрито и непрекъснато са демонстрирали жалбоподателите.

По отношение на съпругата посочват, че обжалваното решение отрича и правото на съпругата на първия ответник да придобие на собствено основание, защото фактическата власт се осъществявала по време на брака в условията на съпругеска имуществена общност, и доколкото съпругът не е осъществявал владение, то следва да се отрече автоматично и за нея. Този извод е също необоснован. Счита че осъществено от В. по време на брака с Е. П. явно, непрекъснато, продължило повече от десет години фактическо използване с анимус за своеене, може да се окачестви единствено като владение т.е. като основание за самостоятелно придобиване и от двамата съпрузи в условията на съпругеска имуществена. Претендира разноски.

В хода на делото пред въззивна инстанция и след депозиране на жалбата почина жалбоподателят Е. П., поради което и на основание чл.227 ГПК на негово място бяха конституирани неговите наследници по закон, а именно – В. Г. П. – съпруга, която вече е страна в производството, ЕГН ***** и с адрес - ***, ж.к. “****” бл. *, вх. *, ап. *; както и П. Е. П., ЕГН *****, с адрес ***, ж.к. “****”, бл. *, вх. *, ап. *; /син/ М. Е. П., ЕГН *****, /син/ с адрес - ***, ул. “****” бл. * вх. **, ет. *, ап. *; Ю. Е. И., ЕГН *****, с адрес - ***, ул. “****”, бл. *, вх. **, ет. *, ап. * /дъщеря/.

Новоконституираните страни не изразяват становище в писмен вид.

Въззиваемата страна Л. Е. К. оспорва жалбата и моли съда да потвърди решението като правилно и законосъобразно. Посочва, че описаният недвижим имот първоначално е бил закупен от П. Д. и съпруга ѝ А. С. Д., ЕГН *****, през 1969 г. с нотариален акт № 78, том XVII, дело № 3278 от 17.06.1969г., издаден от I нотариус при СРС. **А. С. Д. е починал на *****г.**, като от брака си с П. Д. **нямат деца** и след смъртта му процесният апартамент станал изцяло собственост на преживялата съпруга. П. Д. е починала на ***** г., като на 14.09.1994 г. е съставила саморъчно завещание в полза на племенника

си С. П. Н., с което му оставила в наследство цялото си движими и недвижимо имущество, включващо апартамент № 40 на II етаж в жилищен блок № 62, в ж .к. „Иван Вазов“ ул. „***“, както и всички движими вещи находящи се в него. На *****г. С. П. Н. починал, оставяйки живи роднини само от IV степен -първите му братовчеди Е. П. П., ЕГН ***** /първи братовчед на С. по майчина линия/ и И. Л. Н., ЕГН *****, /първа братовчедка на С. по бащина линия/, които наследили по 1/2 /една втора/ ид. части от процесния имот. На *****г. починала и И. Л. Н., която оставила като единствен законен наследник сина си - Л. Е. К., ЕГН *****. На 13.04.2020г. е съставен нотариален акт за собственост върху недвижим имот, придобит по давностно владение с № 90, том I, рег. № 3687, дело № 78 от 13.04.202г. на нотариус М. Ш. нотариус, с район на действие Софийски районен съд, вписана в регистъра на НК под номер ***, с който акт за собственици на гореописания недвижим имот на основание давностно владение са признати ответниците Е. П. П., ЕГН ***** и В. Г. П., ЕГН *****. Твърди, че майката на Л. Е. К. - И. Л. Н. го е информирала приживе, че е съсобственик на имота **заедно** с братовчед си, който като адвокат следвало да управлява имота и да заплаща режийните по него от сумите, които получава от наем. Тя разчитала на братовчед си да управлява имота добросъвестно и затова не е търсила от него обезщетение за ползването на нейната част от същия, както и не се включвала в управлението на съсобствеността. И. Н. е казала на сина си Л., че след смъртта ѝ трябва да се свърже с него и да поеме нейната част. Изтъква факта, че Е. П. е владял само своята 1/2 Една втора/ ид.част от имота, а по отношение на тази на И. Н. е осъществявал само държане, поради което в негова полза не е възможно да е изтекла погасителна давност, както е посочено в издадения констативен нотариален акт. При съставяне на оспорвания нотариален акт и представяне на нотариалната преписка по делото **под номер 2** от Постановление от 13.04.2020г. по нот.дело №78 от 13.04.2020г. е **описано и налично Саморъчно завещание, обявено на 24.09.1996г. по нот. Дело № 1072/1994г.. като на ответниците завещанието ИМ Е БИЛО ИЗВЕСТНО**, като дори е част от документите, представени лично от тях. **Затова оспорването, релевирано като оплакване във въззивната им жалба, е неоснователно.** Твърдението, че завещанието не е написано и подписано от завещателя, представлява оспорване на неговата истинност /автентичност/, насочено към оборване на формалната доказателствена сила на подписания частен документ по чл.180 ГПК. Заедно с това обаче такова твърдение обективира и възражение за недействителност на завещанието по смисъла на чл. 42, б."б" ЗН, като едностранна правна сделка. Съобразно правилата на чл. 154, ал. 1 ГПК този, който оспорва завещателния акт, в случая ответникът, следва да докаже при условията на пълно и главно доказване, че към момента на съставяне на завещанието завещателката е била неспособна да действа разумно. “Посочва още, че няма демонстрирана промяна в намерението за своене, доведена до знанието на майка му или лично пред него. Твърди, че след смъртта на майка си И. Н., многократно е посещавал имота, като нито Е. П., нито В. П. са били там, за да разговарят. Също така многократно се е опитвал да се свърже с Е. П., за да изяснят ситуацията и да подготвят документите за съставяне на констативен нотариален акт, в който да фигурират и двамата като съсобственици. **Всички опити обаче били безуспешни.** Претендира разноски.

Софийски апелативен съд, действащ като въззивна инстанция, след като разгледа жалбите и обсъди събраните доказателства, приема за установено следното от фактическа и правна страна:

Първоинстанционният съд е сезиран с положителен установителен иск с правно основание чл.124 ГПК и чл.108 ЗС основан на наследствено правоприемство /саморъчно завещание/ и противопоставено възражение за изтекла придобивна давност по чл.79 ЗС повече от 10 години.

Ищецът Л. Е. К. твърди, че е собственик на 1/2 ид.част от процесния недвижим имот по силата на наследствено правоприемство, тъй като на ****г. едноличният собственик на имота С. П. Н. починал, оставяйки живи роднини само от IV степен - първите му братовчеди Е. П. П., /първи братовчед на С. по майчина линия/ и И. Л. Н., първа братовчедка на С. по бащина линия, които наследили по 1/2 ид. части от процесния имот. На ****г. починала и И. Л. Н. /майка на ищеца/, която оставила като единствен законен наследник сина си- Л. Е. К.. Твърди, че на 13.04.2020г. е съставен н.а. за собственост върху недвижим имот, придобит по давностно владение № 90, том I, рег. № 3687, дело № 78 от 13.04.2020г. на нотариус М. Ш.- нотариус, с район на действие СРС, вписана в регистъра на НК под номер ***, с който акт за собственици на гореописания недвижим имот на основание давностно владение са признати ответниците Е. П. П. и В. Г. П., Твърди, че Е. П. П. е собственик на 1/2 ид.част от гореописания имот, а другата 1/2 ид.част е негова собственост по силата на наследственото правоотношение. Навежда, че изненадващо е научил за обява за продажба на процесния имот, след което е направил проверка в служба по вписванията и така установил, че имотът е вписан като собственост на ответниците, въз основа на констативен нотариален акт. Посочва, че в данъчната служба имотът все още се води на името на А. и П. Д., а в Агенция по геодезия, картография и кадастър на името на С. П. Н. - въз основа на препис от обявено завещание, което той е представил при заявяване на схемата; Моли съда да отмени и н.а. за собственост върху недвижим имот, придобит по давностно владение с № 90, том I, рег. № 3687, дело № 78 от 13.04.202г. на нотариус М. Ш.- нотариус с район на действие Софийски районен съд, вписана в регистъра на НК под номер *** в частта за неговата 1/2 ид.част от имота. Претендира разноски.

Ответниците Е. и В. П., не оспорват направените с исковата молба твърдения, че П. Д. и съпругът ѝ А. Д. са били собственици на процесното жилище, както и за смъртта и наследниците на С. Н. и И. Н.. Не оспорва, че на 13.04.2020г. е съставен нотариалният акт, с по силата на който са признати за собственици на имота на основание давностно владение. Излагат, че Е. е ползвал еднолично апартамента, отдавал го е под наем и е придобивал средствата, като в нито един момент към него не са отправяни претенции за заплащане на обезщетение за ползването му или за част от наемната цена. Излага, че е установил владение над целия имот след смъртта на П. Д. със знанието и без противопоставянето на останалите наследници, като в тази връзка твърди, че никога не е имало уговорки между него и майката на ищеца да управлява имота за нейна сметка и в нейна полза. Не му е известно да е налице завещание в полза на С. Н.. Ремонтирал е имота със свои средства и без желание от

останалите наследници да участват в разходите, като след смъртта на С. Н. дори го е ползвал като кантора. Твърди, че е осъществявал непрекъснато, спокойно и явно владение върху целия имот в продължение на повече от десет години, предвид което е придобил същия по давност. Оспорва автентичността на завещанието, направено от П. Д. в полза на С. П. Н. и иска откриване на производство по чл. 193 ГПК. Твърди, че същото е нищожно поради липса на предвидената в закона форма и автентичност на подписа, а също така и унищожавемо, тъй като към момента на съставянето му завещателката не е могла да разбира свойството и значението на извършеното (не е могла да действа разумно).

От фактическа страна се установява, че още през 1969г. П. С. Д. и А. С. Д. са придобили собствеността върху АПАРТАМЕНТ в гр. София, представляващ САМОСТОЯТЕЛЕН ОБЕКТ В СГРАДА с идентификатор 68134.1002.9.6.40 (ЕКАТТЕ - шестдесет и осем хиляди сто тридесет и четири. Кадастрален район - хиляда и две, Поземлен имот - девет, Сграда - шест, Обект - четиридесет), по кадастралната карта и кадастралните регистри, одобрени със Заповед РД -108/13.12.2016г. на Изпълнителния директор на АГКК, Последно изменение със заповед: няма издадена заповед за изменение на КККР, с адрес на имота: град София, район „Триадица”, бул. „***” блок № 62 (шестдесет и втори), вход „В”, етаж 2, (втори), апартамент № 40 (четиридесет), който самостоятелен обект се намира на 2 (втори) етаж в сграда с идентификатор 68134.1002,9.6, брой надземни етажи 6 (шест), брой подземни етажи 1 (един), предназначение: Жилищна сграда - многофамилна, разположена в поземлен имот с идентификатор 68134.1002.9, с предназначение на самостоятелния обект: Жилище, апартамент, брой нива на обекта: 1 (едно), с посочена в документа площ от: 68.58 кв. м. (шестдесет и осем цяло и петдесет и осем стотни кв.м.), състоящ се от една стая, дневна, кухня и други сервизни помещения. Стар идентификатор: няма, при съседни самостоятелни обекти в сградата: на същия етаж : 68134,1002.9.6.41 68134.1002.9.6.24, под обекта: 68134.1002.9.6.37, над обекта: 68134.1002.9.6.43 и при съседни съгласно документ за собственост, стълбище, ул. П. Каравелов, двор, С. и Е. С., П. И. Т., заедно с прилежащите му мазе при съседни: коридор, ул. ***, В. П., М. Я. и заедно с припадащите се към апартамента 1,823% идеални части от общите части на сградата и толкова идеални части от правото на строеж върху мястото, в което е построена сградата, представляващ поземлен имот с идентификатор 68134.1002.9. /видно от представения нотариален акт № 78, том XVII, дело № 3278/1969 на I нотариус при Софийски народен съд/

От представеното по делото удостоверение за наследници на А. С. Д., починал на ****г. се установява, че той е оставил като наследник по закон съпругата си П. С. Д.. Дватамата нямат родени от брака деца.

По делото е представено саморъчно завещание, изготвено от П. С. Д. от 14.09.1994г. с което тя завещава в полза на С. П. Н. - неин племенник - цялото си движимо и недвижимо имущество. Завещанието е написано на ръка, четливо и носи дата и подпис след текста, като за негов автор се сочи именно П. С. Д.. Същото е оспорено от ответниците като неавтентично, като освен това са направени възражения и че при съставянето му завещателката не е могла да разбира и ръководи постъпките си, както и че липсва

предвидената от закона форма. Видно от представено удостоверение за наследници П. Д. е починала на *****г. след което завещанието е обявено с протокол от 06.06.1996 г. на Пети нотариус при СРС.

По направеното оспорване пред СГС е открито производство по оспорване автентичността на завещанието - частен диспозитивен документ, който не носи подписа на ответниците, сега жалбоподатели. Ищецът заявява, че ще се ползва от него, но няма искане за допускане на СГЕ, тъй като завещанието е нотариално обявено от нотариус. Обявяването на завещанието, предвидено в чл.27 ЗН за да стане то достояние на наследниците за евентуално оспорване, ако те не са разбрали за него по друг начин. Вписването на завещанието също има само оповестително действие. И двете правни действия не са условие за да породи завещанието действие. Действително нормата на чл.48 ЗН изисква за да се придобие наследственото имущество да се приеме наследството /в случая по завещание/, но за това действие няма срок след отмяната на чл.50 ЗН, а съгласно чл.48 ал.2 ЗН, приемането на наследството има обратно действие. Независимо от това при оспорване автентичността на подписа, положен в саморъчното завещание, нотариалното му обявяване не се приравнява на нотариално завещание т.е. то запазва характера на частен диспозитивен документ. **В този смисъл тежестта за доказване автентичността пада върху страната, която черпи за себе си благоприятни правни последици, а именно - ищецът, сега въззиваема страна.**

Общото завещателно разпореждане по чл.16 ЗН придава на лицето, в чиято полза е направено универсалното завещание качеството на наследник, който измества от наследяване/ на цялото или на дробна част от него / наследниците по закон, като наследяването по завещание е с приоритет пред наследяването по закон. Наследникът по закон наследява, само ако налично завещание не е породило действието си. Правилото, установено с чл. 113 ЗС, според което актовете по чл. 112 ЗС до вписването им не могат да се противопоставят на трети лица, е неприложимо когато се касае до отношения на придобиване на наследствени права по силата на завещание спрямо наследника по закон, както и в отношенията между придобиване на права от наследника по завещание, придобили права по силата на наследственото / законово/ правоприемство и трети лица, придобили права по силата на транслативен акт, сключен с наследника по закон, поради изключеното наследствено правоприемство от наследника по завещание.

Ето защо и доколкото по делото остава недоказано пълно и главно, че подписът, положен в саморъчното завещание от 1994г. е автентичен т.е. че принадлежи на П. С. Д., съдът приема за неосъществил се този правопроизводящ факт, който е останала недоказан в рамките на процеса, а именно - че С. Н. е станал изключителен собственик на имота през 1996г. след откриване на наследството на Д..

От представено удостоверение за наследници на С. П. Н. е видно, че той е починал на ***** г. като е оставил наследници по закон дъщеря си И. Л. Н. и сина си Е. П. П. /първи ответник/. И. Л. Н. е починала на *****г. като е оставила единствен наследник по закон в лицето на сина си Л. Е. К. (въззиваема страна).

От представения н.а. № 90, том. I, рег. № 3687, дело № 78/2020 г. на нотариус М. Ш. с рег. №

*** и район на действие СРС е видно, че на 13.04.2020г. ответниците Е. П. П. и съпругата му В. Г. П. са признати за собственици въз основа на продължило повече от 10 години давностно владение на процесния АПАРТАМЕНТ.

По делото са ангажирани гласни доказателствени средства, а именно разпит на св.Г., Д., М., Г., К., И., К. и Е. - всички разпитани в о.с.з. на 17.06.2022г.

Свидетелят Б. Б. Г. познава от години майката на ищеца (И.) и често се виждали. Тя не била добре със здравето и се влошавала. Около 2012г. ѝ споделила, че е получила по наследство от някакъв роднина два апартамента- един на пазара „Димитър Петков“ и един в кв. „Иван Вазов“. Казала ѝ, че понеже не е добре, ще възложи на неин роднина да се грижи за тях, а като потрябват на Л. (ищеца) щели да се разберат какво да правят. Веднъж, някъде през 2017г., се видели случайно и тя вече била в тежко здравословно състояние в инвалидна количка. Тогава ѝ казала, че ще трябва да помогне на Л. да се оправи с апартаментите след като си отиде. Свидетелката е юрист по образование. Сочи, че не е посещавала апартамента на пазара „Димитър Петков“, а само този в „Иван Вазов“. По повод на последния е помогнала на ищеца с делото, което ТОПЛОФИКАЦИЯ СОФИЯ е завела срещу него и първия ответник като съсобственици, той платил своята част от задължението, оправили и данъчните и други сметки. Въпреки че положили усилия никъде не могли да намерят другия собственик, говорили със съседите и дори ходили да го търсят в другия апартамент, но никой не можел да им каже къде е той и да говорят с него. Опитали се да говорят и с домоуправителя, но и него не намерили. Тя оставила бележка, в която посочила коя е и го помолила да се свърже с нея, но така и никой не се обадил. Това било през 2020 г. Свързали се с брокера на процесния имот и той им отворил. Търсили и съседите дали нямат някаква информация за ответника, но нищо не могли да намерят.

Свидетелят М. В. Д., познава ищеца от 2017 г. Ходила в процесния апартамент заедно с него да му помага да търсят другия съсобственик след като разбрали за делото, заведено по отношение на тях от ТОПЛОФИКАЦИЯ СОФИЯ. Въпреки че го търсили и там, в другия апартамент не могли да го намерят. Това станало през 2020г. Когато ходили до втория апартамент видели сина на ответника и се опитали да говорят с него, но като му обяснили за какво става въпрос той ги изгонил. Никой от съседите не можел да им даде информация за това къде и как може да бъде намерен ответникът. Свидетелката посочва, че майката на ищеца била казала, че когато дойде време двамата (ищеца и първия ответник) ще се разберат. Не уточнява от къде и как има тази информация.

Свидетелят Б. Й. М. познава ищеца от 7-8 години, работят заедно в строителството. Карал е много пъти ищеца до процесния апартамент да види майка си и да ѝ помага. Тя живеела там. Ищецът му споделил, че майка му е дала апартамента на някой да го ползва и да го обслужва и че не получава наем от него.

Свидетелят Г. Ж. Г. твърди, че познава И., майката на ищеца и него от поне 10-15 години. Не са били близки, тя го е викала да прави ремонт на нейния апартамент и на процесния имот. Това било преди зимата на 1995 г. В апартамента живеела една баба на име П., която

била роднина на И.. Въпреки това И. го наела и му платила за работата. Наложила се три пъти от края на есента до Нова година 1995 г. да прави ремонт на различни неща, последният път било свързано с парното. Когато била там, „бабичката“ си изглеждала напълно нормално- „беше си с акъла“, и много ѝ се говорило, карала ги да пият бира или кафе. По около час поне си говорили и не могли да си тръгнат.

Свидетелят Х. М. К., който е втори братовчед на ответника Е. П., познавал и него, и баба П. от малък. Тя починала през 1996 г., а той за последно я виждал през 1994 г., когато отишъл да я види, тъй като била получила инсулт през 1993 г. Вратата му отворила жената, която я гледала. Тя била в значително тежко състояние, не го познала, била на легло и не се движела. Свидетелят си спомня много добре, че косата ѝ не била оправена, а тя иначе винаги била с прическа. В този момент тя била по нощница, завита и неадекватна. Говорили малко, но в разговора нямало никаква логика, тя и името му не използвала, а го наричала с някакво друго име. После в един момент „включила“, че е той. Говорила бавно и не ѝ се разбирало много. Ръцете ѝ били неподвижни и не можела да се служи с тях. След този ден повече не я е виждал. Тя починала две години след това. Приживе Е. се грижел за нея, той бил наел и жената, която я гледала. Е. се грижел винаги и за апартамента и свидетелят си знае, че той го ползва. След смъртта на баба П., направил кантора там. Свидетелят правил ремонтни дейности от време на време, когато се наложи в имота. Също така е виждал там и наемател в някакъв момент. Заявява, че не познава ищеца и майка му и не знае да има каквито и да било уговорки между последната и Е. по отношение на апартамента.

Свидетелят Б. С. И. живее в блока, в който се намира процесният апартамент и познава хората, тъй като е домоуправител. От там познава Е., тъй като го виждал в блока. Самият той живее там от 20 години, а Е. засичал там от поне 15 години. Виждал го и във връзка с всякакви ремонти, които се налагали в блока. Затова смята, че именно Е. е собственик на имота и затова винаги търсили него при нужда да се направи нещо за входа. Виждал е и наематели в някакви моменти, на които Е. бил хазяин(по техни думи), както и е чувал, че ползва мястото за кантора. Той плащал изцяло и сметките към ЕС поне от 10 години. Не е виждал никой друг да идва в апартамента и да претендира да е негов собственик. Не познава ищеца, нито майка му или С. Н.. Преди години някаква дама му била оставила бележка, в която казвала, че е собственик на апартамент и иска да говори с него. Тогава той се обадил на Е. и му казал какво става и той отговорил, че „някакви претенции имат някакви“.

Свидетелят В. Б. К. твърди, че познава Е. от поне 30 години. Запознали се, тъй като търсел адвокатски услуги и посетил кантората на Е., която е в процесния апартамент и винаги е била там, доколкото на него му е известно. Имало преди около 20 години едно момиче, което живеело в една от стаите, които не се ползвали за офис. Е. не му е казвал да има друг собственик на имота, като освен това му е известно, че той е правил голям ремонт на същия във връзка с ламперията, за което самият свидетел му намерил майстори. Ремонтът се плащал от Е..

Свидетелят Т. П. Е. сочи, че живее в блока на процесния апартамент от 1997 г. и от поне 20 години е касиер на входа. Поради това познава и Е., и П.. Когато свидетелката се нанесла в

апартамента си, още живеела П., а после тя починала и за апартамента се грижел Е.. Имало наемател по едно време за около три- четири години, после бил празен. За всичко, свързано с него, обаче отговарял Е. и той, както и другите собственици на апартаменти, й оставил телефонния си номер да го търси, когато има нещо за плащане. Съответно идвал и се разплащал с нея. Свидетелката мисли, че апартаментът се е ползвал от Е. за кантора, тъй като е влизала вътре и й се струвало, че е организиран като офис, даже веднъж имало и клиент. Външно обаче това не било обозначено и до момента и на табелката на звънеца и пощата си стояли имената на П. и съпруга й.

Показанията на свидетелите се кредитират напълно като логично обосновани и вътрешно непротиворечиви като основна тежест при тяхната съвкупна преценка съдът отдава на тези на И. и Е. /съответно домоуправител и касиер на входа/, както и на К., който е общ братовчед на страните т.е. запознат е с родовата история и познава П. Д. приживе.

Показанията на останалите разпитани по делото свидетели са откъслечни, епизодични и сочат непреки впечатления т.е. преразказ на чутото от майката на ищеца И., както и от Л..

С оглед горното настоящата съдебна инстанция приема за безспорно установено, че жалбоподателят Е. П. /починал в хода на делото/ е осъществявал фактическа власт върху процесното жилище, считано от смъртта на П. Д. през 1996г. до датата на смъртта си през 2023г. С. Н., който се твърди да е универсален наследник по силата на саморъчното завещание от 1994г., никога не е живял в процесното жилище, като не е релевирали и претенции към собствеността на същото. За всички съседи именно Е. се е легитимирал като собственик, заплащал е консумативи и режийни за ЕС на входа, правил е ремонти, работил като адвокат в кантора, а по-късно и отдавал под наем жилището на трети лица. Ето защо и като взе предвид разпределението на доказателствената тежест досежно автентичността на подписа на саморъчното завещание, С. Н. не е станал едноличен собственик на имота, а страните по делото не са станали съсобственици при равни квоти след неговата смърт. В този смисъл след 1996г. когато е установено начало на давностно владение /по силата на завладяване от Е. П./ е достатъчно и необходимо изтичане на десетгодишна придобивна давност, която да е явна, необезпокоявана и непрекъсната, без да е необходимо демонстриране пред друг съсобственик респ. отблъскване на неговото владение. Впрочем от данните по делото е доказано, че в рамките на повече от 20 години И. Н. и синът й Л. напълно са се дезинтересирали към имота, като не са участвали нито в разходите за него, нито в получените наеми от същото до момента, в който са получили покана от Топлофикация за неплатени сметки. Едва тогава е направена проверка в регистъра.

Няма новопредставени доказателства пред настоящата инстанция.

При така описаната фактическа обстановка съдът намира исквете за неоснователни по следните съображения:

Първо – по възражението в депозираната писмена защита, досежно липсата на представителна власт за адв.Ч., след смъртта на Е. П., съдът констатира, че на л.89 от делото пред първа инстанция, тя е упълномощена и от съпругата В. П., при това за всички инстанции т.е. решението не е недопустимо и не се налага прекратяване на

производството, поради липсата на представителна власт за адв.Ч., подписала жалбата.

Второ – съгласно решение № 90 от 27.06.2014 г. по гр. д. № 3433/2013 г. на ВКС, 2 г.о. саморъчното завещание представлява частен диспозитивен документ, който обективира едностранна сделка, за действителността на която законът поставя специални изисквания - да е написано изцяло ръкописно от завещателя, да е датирано и да е подписано от него - чл. 25, ал. 1 ЗН. Неизпълнението на тези изисквания води до нищожност на саморъчното завещание като едностранна сделка - чл. 42, б. "б." ЗН. Поради това, оспорването на истинността (автентичността) на завещанието покрива и фактическия състав на материалноправно възражение за нищожност на същото. Оспорването на представено от насрещната страна саморъчно завещание може да се извърши както по реда и в срока по чл. 193, ал. 1 ГПК за оспорване на документ, така и със заявено извън този ред материалноправно възражение за нищожност на завещанието. Вписване на саморъчните завещания е предвидено в чл. 4 б. "к" ПВ с изменението му /ДВ, бр. 63 от 2014 г/. **На вписването не е придадено конститутивно или защитно действие, т.е. вписването има само оповестителен характер.** След обявяване на саморъчното завещание от нотариус, оригинала от него става документ от служебния архив на нотариуса, който е неприкосновен и може да се изнася от кантората му само при условията на чл. 28 ЗННД. Налице са специални императивни правила относно съхранението на саморъчното завещание, извършване на експертизи и издаване на преписи от него - чл. 28 ЗННД и чл. 3, чл. 4, чл. 9, чл. 11, ал. 2, т. 2 от Наредба № 32 за служебния архив на нотариусите и нотариалните кантори. При необходимост от изготвяне на СГр Е, нотариуса осигурява достъп до архива си и присъства при изготвяне на експертизата. Законът установява задължение за нотариуса да съхранява завещанието сто години, поради което при вписването му се отразява при кой нотариус се съхранява завещанието. По въпроса за доказването на автентичността на документ, представен като сравнителен материал, при спор относно автентичността на саморъчно завещание, в решение № 137/11.10.19 г. по гр. д. № 4409/2018 г. на ВКС, I-во г.о., се приема следното: **Осигуряването на сравнителен материал /"образци за сравнително изследване" по смисъла на § 1, т. 5 от ДР на Наредба № 2/29.06.2015 г. за вписването, квалификацията и възнагражденията на вещите лица/, е в тежест на лицето, ползващо се от завещанието** т.е. ищеца /решение № 821/19.11.2010 г. по гр. д. № 1906/2009 г. на ВКС, I-во г. о./. При спор относно автентичността на завещанието най-често се използват т. н. "свободни" сравнителни образци - такива, които са съставени независимо от възникналия между страните правен спор /не са съставени с оглед на процеса/. Такива могат да бъдат писма, записки, дневници и др. п. В теорията се приема, че тъй като при тях няма елементи на умишлено изменение на почерка, те са твърде подходящи за използване в качеството на сравнителни образци. Няма изискване сравнителният материал да е от официален документ /решение № 256 от 30.10.2014 г. по гр. д. № 3196/2014 г. на ВКС, I-во г. о./ или да материализира изявление, направено пред държавен орган, за да се приеме, че същият е автентичен. Когато възникне спор относно автентичността на сравнителния материал простото твърдение на имащата интерес от това насрещна страна, че сравнителните образци

- обект на изследване, не изхождат от завещателя, не е достатъчно да внесе съмнение в заключението на експертизата; оспорващият сравнителния материал следва да проведе насрещно доказване, като е достатъчно същото да бъде непълно, като представи друг сравнителен материал, за който по категоричен начин може да се приеме, че е изготвен от завещателя, и който да бъде съобразен от вещото лице и от съда, за да разколебае изводите във връзка с автентичността. В този смисъл е утвърдената съдебна практика: решение № 171 от 18.06.2009 г. по гр. д. № 6412/2007 г. на ВКС, I-во г. о., решение № 60 от 23.04.2013 г. по гр. д. № 693/2012 г. на ВКС, II-ро г. о., решение № 256 от 30.10.2014 г. по гр. д. № 3196/2014 г. на ВКС, I-во г. о. Преди да постави задачата на графичната експертиза, съдът следва да уведоми страните кой сравнителен материал счита за достоверен и защо. В случай, че насрещното доказване не е проведено успешно, следва да се стъпи на оспорения сравнителен материал, който да бъде изследван от вещото лице.

В случая първа инстанция е открила производство по реда на чл.193 ГПК, но ищецът не е представил сравнителен материал, поради което експертиза изобщо не е назначена. Затова както бе посочено по-горе съдът намира, че завещанието не е породило желаното правно действие т.е. остава недоказан факта, че С. Н. е станал изключителен собственик на имота през 1996г. Респ. неговите наследници по закон – И. и Е. не са го придобили при равни квоти по наследяване.

Трето - задължението на съда, сезиран с правоизключващо възражение по чл.124 ал.1 ГПК вр.чл.79 ЗС е, да установи дали са кумулативно налични всички изискуеми елементи от фактическия състав на придобивната давност.

Констатирано е противоречиво разрешаване в практиката на въпроса за елементите на фактическия състав на придобивната давност по чл.79 ал.1 ЗС и по-конкретно дали сред тях се включва изискването собственикът да е осведомен за намерението за своене на владелеца, т.е. владението на вещта като своя да е противопоставено на собственика. В приложените решения се поставя такова изискване, но само в хипотеза, при която съсобственик придобива по давност идеалните части на останалите съсобственици - тогава е необходимо демонстриране на намерението за своене, така че то несъмнено да стане достояние на другия съсобственик, за да бъдат отблъснати претенциите му. В този смисъл са: Решение № 223 от 05.04.2006 г. по гр. д. № 14/2006 г. на ВКС, I г.о., Решение № 239 от 29.05.1996 г. по гр. д. № 91/96 г. на I г.о. на ВКС, решение № 872 от 13.02.2006 г. по гр. д. № 259/2005 г. на I г.о. на ВКС. Докато в хипотеза като настоящата, при която се завладява чужд имот - на П. Д., практиката не изисква уведомяване на собственика за намерението за своене на имота, а единствено упражняването на владение да е постоянно, непрекъснато, явно /не по скрит начин, така че да може да бъде узнато от собственика/ и спокойно - така Решение № 223 от 05.04.2006 г. по гр. д. № 14/2006 г. на ВКС, I г.о. Същевременно, в обжалваното решение, както и в Решение № 1222 от 3.11.2008 г. по гр. д. № 3941/2007 г. на IV г.о. на ВКС и Решение № 436 от 21.03.2006г. по гр.д.№ 1366/2005 г. на IV г.о. на ВКС е прието, че намерението на владелците да своят вещта за себе си следва да е противопоставено на собствениците; да е упражнено така че да е достигнало до тях.

Настоящият състав намира за правилна практиката в решение № 223 от 05.04.2006 г. по гр. д. № 14/2006 г. със следното уточнение: Когато фактическата власт върху изцяло чужд имот е придобита при липса на правно основание /т.нар. завладяване/ то според презумпцията на чл.69 ЗС се предполага, че упражняващият фактическа власт държи вещта за себе си, т.е. има качеството на владеец. В такъв случай за придобиване на имота по давност не е необходимо да бъде демонстрирана промяна в намерението за своене спрямо собственика, тъй като от момента на установяване на фактическата власт тя има характер на владение, а не на държане. Достатъчно е упражняваното владение в предвидения от закона срок да е явно, необезпокоявано и непрекъснато, а събраните гласни доказателствени средства сочат категоричен извод в тази посока.

Горният извод не противоречи на възприетото в Решение № 291 от 09.08.2010 г. по гр. д. № 859/2009 г. на II г.о., постановено в производство по чл.290 ГПК, според което когато държателят променя намерението си и превръща държането във владение, то тази промяна е необходимо да бъде открито демонстрирана спрямо собственика. Както вече бе изтъкнато настоящата хипотеза на изначално завладяване на чужд имот е различна, тъй като сем.Добреви нямат преки наследници по закон, а С. Н. не е придобил собствеността върху жилището по силата на оспореното саморъчно завещание от 1994г. Следователно И. Н. е наследила единствено притежаваното от С. Н. жилище, в което е живеел, на пазара Димитър Петков, но не и процесното.

В решение № 50107 от 13.10.2022г. ПО ГР. Д. № 4224/2021 Г., Г. К., I Г. О. НА ВКС е допуснато касационно обжалване поради противоречие на въззивното решение с ТР № 1/06.08.2012 г. по тълк.д. № 1/12 г. на ОСГК на ВКС по въпроса за предпоставките за придобиване по давност на изцяло съсобствен имот от съсобственик. В този тълкувателен акт е направено разграничение между двете хипотези - кога съсобственикът владее общата вещ изцяло за себе си и кога владее само своята идеална част и държи частите на останалите съсобственици. **Разграничителният критерий е начинът, по който е установена фактическата власт върху вещта.** Ако фактическата власт е установена на основание, което предполага владение и на другите съсобственици, тогава владеещият съсобственик е само държател на идеалните части на останалите съсобственици и за да придобие техните идеални части по давност следва да демонстрира пред тях явно и с недвусмислени действия, че е променил намерението си, т.е. че е започнал да владее за себе си и е отблъснал тяхното владение. Ако фактическата власт е установена на основание, което изключва владението на другите съсобственици, намерението на владеещия съсобственик по отношение на цялата вещ се предполага. Не е изключена възможността, държателят да промени намерението си и да превърне държането на идеалните части на съсобствениците си във владение за себе си, за да започне да тече придобивна давност за него, но тази промяна на намерението трябва да намери външна изява чрез действия, които недвусмислено да отричат правата на останалите съсобственици или владетци, което следва от изискването владението да не е установено по скрит начин /В този смисъл са и решение № 12/19.02.2014 г. по гр. д. № 1840/2013 г., ВКС, I г.о., решение № 115/28.10.2016 г. по гр. д. № 977/2016 г., II г.о./. Не могат да бъдат посочени

или изброени тези конкретни фактически действия, но те следва да са недвусмислени, т.е. да не могат да се преценят като действия, реализиращи права на съсобственик по чл. 31 и чл. 32 ЗС, каквито са ползването и извършването на текущи ремонти при нужда, а следва да са такива, които преценени в съвкупност, представляват по съдържание действия на изключителен собственик и да отричат правата на останалите съсобственици. Действията, изразяващи промяна на намерението следва и да са възприети от другите невладеещи съсобственици като такива, когато последните са известни и това е възможно. /В този смисъл - т. 1 от ПП-6-74 и решение № 381/25.10.2010 г. гр. д. № 37/2010 г. II гр. о., решение № 381/25.10.2010 г. гр. д. № 37/2010 г. II гр. о./

С оглед приетото по-горе неправилни се явяват съображенията на СГС, че за придобиване на собствеността по давност е необходимо владелецът да уведоми действителния собственик за намерението си да го лиши от правата му и да придобие имота за себе си, още повече в хипотеза като настоящата, тъй като сем.Добреви нямат преки наследници по закон. С оглед горното досежно процесната 1/2 ид.ч. от имота решението е неправилно, а искът е неоснователен и недоказан и като такъв следва да бъде отхвърлен.

Що се отнася до съпругата В. П., доколкото давността е изтекла за Е. по време на брака му с нея, следва че придобитото жилище е в режим на СИО. След като по силата на СК, СИО, представлява неделима и бездялова съсобственост, то процесуалната легитимация на двамата съпрузи относно правоотношение, засягащо съсобствеността им е съвместна, а еднаквостта на спорното правоотношение налага еднакво решение спрямо двамата съпрузи. Задължителното другарство в случая съставлява предпоставка, обуславяща надлежната пасивна процесуална легитимация и конституирането на ответницата не е порочно процесуално действие на съда. С ТР № 3/2016 г., ОСГК, се приема, че по предявен срещу съпрузите иск за собственост на вещи или имоти, придобити в режим на съпругеска имуществена общност, съпрузите са необходими, но не и задължителни другари. Необходимо другарство е налице, когато по своя предмет делата на другарите са тъждествени, т. е. отнасят се до едно и също правоотношение, в което другарите имат идентично правно положение. Това са случаите, когато с оглед естеството на спорното правоотношение или по разпореждане на закона, решението на съда трябва да бъде еднакво спрямо всички другари /чл. 216, ал. 2 ГПК/. Още повече след смъртта на Е. П., който е заместен от неговите наследници по закон, в лицето на съпругата и трите му деца. Именно затова решението не е процесуално недопустимо, въпреки липсата на депозиран отговор на ИМ от съпругата.

В обобщение - въззивният съд констатира, че е налице несъвпадение на крайния резултат от изводите на първата и настоящата инстанции по отношение основателността на иска, поради което решението следва да бъде отменено, а искът по чл.108 ЗС отхвърлен, включително в частта по чл.537 ГПК като законна последица при уважане на претенцията.

На основание чл.78 ал.1 ГПК въззиваемият дължи в полза на жалбоподателката направените по делото разноси, в размер на 600 лв. депозит за експертиза и 250 лв. платена д.т. за въззивно обжалване или общо 850 лв.

На осн.чл.38 ЗА и съгласно списък по чл.80 ГПК /л.192/ е поискано адв.възнаграждение за оказано безплатно процесуано представителство. С оглед цената на иска – половината от 98 040 лв. /данъчна оценка на л.12/ към датата на упълномощаване на адв.Ч. – 19.08.2021г. по старата редакция на чл.7 , дължима е сумата от 2000 лв. за всяка от инстанциите. Няма доказателства за регистрация по ЗДДС.

Воден от горното и на основание чл.271 от ГПК, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ решение № 260644/22.04.2023г. постановено по гр.д.№ 10073/2020г. по описа на СГС, ГО, 23 състав, като вместо това **ПОСТАНОВЯВА:**

ОТХВЪРЛЯ *предявения* иск с правно основание чл.108 ЗС вр. чл.537 ГПК, предявен от Л. Е. К. срещу П. Е. П., ЕГН *****, с адрес ***, ж.к.*****, бл. *, вх. *, ап. *; М. Е. П., ЕГН *****, ***, ул.****бл. * вх. **, **, ет. *, ап. *; Ю. Е. И., ЕГН *****, ***, ул. ****, бл. *, вх. ****, ет. *, ап. * и В. Г. П. /конституирани на мястото на починалия Е. П. П./, за признаване за установено в отношенията между Л. Е. К., В. Г. П., П. Е. П., М. Е. П., Ю. Е. И., че Л. Е. К. е собственик на ½ ид.част от АПАРТАМЕНТ в гр.София, представляващ САМОСТОЯТЕЛЕН ОБЕКТ В СГРАДА с идентификатор 68134.1002.9.6.40 (ЕКАТТЕ - шестдесет и осем хиляди сто тридесет и четири. Кадастрален район - хиляда и две, Поземлен имот- девет, Сграда - шест, Обект - четиридесет), по кадастралната карта и кадастралните регистри, одобрени със Заповед РД -108/13.12.2016г. на Изпълнителния директор на АГКК, последно изменение със заповед: няма издадена заповед за изменение на КККР, с адрес на имота: гр.София, район „Триадица”, бул. „****” блок № 62 (шестдесет и втори), вход „В ”, етаж 2, (втори), апартамент № 40 (четиридесет), който самостоятелен обект се намира на 2 (втори) етаж в сграда с идентификатор 68134.1002.9.6, брой надземни етажи 6 (шест), брой подземни етажи 1 (един), предназначение: Жилищна сграда - многофамилна, разположена в поземлен имот с идентификатор 68134.1002.9, с предназначение на самостоятелния обект: Жилище, апартамент, брой нива на обекта: 1 (едно), е посочена в документа площ от: 68.58 кв. м. (шестдесет и осем цяло и петдесет и осем стотни кв.м.), състоящ се от една стая, дневна, кухня и други сервизни помещения. Стар идентификатор: няма, при съседни самостоятелни обекти в сградата: на същия етаж : 68134,1002.9.6.41 68134.1002.9.6.24, под обекта: 68134.1002.9.6.37, над обекта: 68134.1002.9.6.43 и при съседи съгласно документ за собственост, стълбище, ул. П. Каравелов, двор, С. и Е. С., П. И. Т., заедно е прилежащите му мазе при съседи: коридор, ул. ***, В. П., М. Я. и заедно е припадащите се към апартамента 1,823% идеални части от общите части на сградата и толкова идеални части от правото на строеж върху мястото, в

което е построена сградата, представляващ поземлен имот е идентификатор 68134.1002.9., както и за предаване владението на описания по-горе имот, като неоснователен, както и искането за отмяна на констативен нотариален акт № 90, том. I, рег. № 3687, дело № 78/2020 г. на нотариус М. Ш. с рег. № *** и район на действие СРС, в частта, с която Е. П. П. и В. Г. П. са признати за собственици на ½ ид.ч. от горепосочения имот, основание чл.537 ГПК.

ОСЪЖДА Л. Е. К., ЕГН *****, със съдебен адрес: гр. София, ул. „Позитано” № 22, ет. 2 чрез адв. С. Т. - **САК ДА ЗАПЛАТИ В ПОЛЗА НА** В. Г. П. ЕГН ***** и с адрес - ***, ж.к. „****“ бл. *, вх. *, ап. *; със съдебен адрес: гр. София, район „Възраждане“, ул. „Марко Балабанов“ 4А, чрез адвокат Ц. Ч. сумата от 850 лв. /осемстотин и петдесет лева/ направени по делото разноски.

ОСЪЖДА Л. Е. К., ЕГН *****, със съдебен адрес: гр. София, ул. „Позитано” № 22, ет. 2 чрез адв. С. Т. - **САК ДА ЗАПЛАТИ В ПОЛЗА НА** адвокат Ц. Ч., гр. София, район „Възраждане“, ул. „Марко Балабанов“ 4А, сумата от общо 4000 лв./четири хиляди лева/ дължимо адв.възнаграждение за безплатно процесуално представителство на В. Г. П. пред двете инстанции, както и сумата от 2000 лв./две хиляди лева/ дължимо адв.възнаграждение за безплатно процесуално представителство на Е. П. пред първа инстанция.

Решението подлежи на обжалване пред ВКС в едномесечен срок от съобщението до страните с касационна жалба.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____